

Warszawa, dnia 17 kwietnia 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1282/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

protokolant: protokolant sądowy stażysta Aneta Dygas

4. przy udziale prokuratora Andrzeja Gomółki i przedstawiciela Naczelnika (...) Urzędu Celno - Skarbowego w W. A. K.

po rozpoznaniu dnia 17 kwietnia 2023 r.

5. sprawy J. A. syna E. i J., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 107 § 1 kks

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

9. z dnia 18 lutego 2022 r. sygn. akt II K 401/20

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 11 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks postępowanie przeciwko J. A. o przestępstwo z art. 107 § 1 kks umarza;

2. na podstawie art. 340 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w zw. z art. 43 § 1 pkt 4 kks w zw. z art. 30 § 5 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych pod pozycją 1,2 oraz 4 -7 wykazu dowodów rzeczowych nr 2;

3. koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1282/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 18 lutego 2022 roku, sygn. akt II K 401/20</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. A.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 1062
2.1.1.2.	J. A.	Oskarżony jest osobą karaną	Aktualna karta karna	k. 1064 - 1079
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone.		

		Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2	Aktualna karta karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczane. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>1. Naruszenie procedury, tj:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez zaniechanie powołania biegłego stosownej specjalności, mimo że rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalnych; - art. 211 w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., poprzez niedopuszczalne przyjęcie, że wynik eksperymentu procesowego sam w sobie może stanowić podstawowe źródło ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia. <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez niczym nieuzasadnione stwierdzenie, że gry dostępne na spornych automatach mają charakter losowy, a tym samym hazardowy.</p> <p>3. Naruszenie prawa materialnego, tj.</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 107 § 1 k.k.s., poprzez jego wadliwe zastosowanie, mimo 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	--	---	--	--

że nie wykazano ziszczenia się przesłanki urzędowania zabronionych gier na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 - 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, albowiem brak w sprawie dowodu, że sporne urządzenia do gier to w istocie automaty do gier w rozumieniu ww. ustawy;

- art. 107 § 1 k.k.s. poprzez jego zastosowanie, pomimo że w toku postępowania nie wykazano, aby oskarżony dopuścił się popełnienia takiego przestępstwa;

- art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 4 § 2 k.k.s. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, działając umyślnie;

- bezzasadne zastosowanie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych,;

- naruszenie art. 107 § 1 k.k.s. poprzez wadliwe przyjęcie, że ową normę

	<p>blankietową można wypełnić regulacją z art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych;</p> <p>- art. 10 § 3 § 4 k.k.s. poprzez ich niezastosowanie</p> <p>4. Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w relacji do zarzucanych mu czynów, w tym naruszenie art. 10 § 5 k.k.s poprzez jego niezastosowanie.</p> <p>Szczegółowa treść zarzutów we wniesionej apelacji na k. 1001 - 1002.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że zarzuty podniesione przez obrońcę J. A. we wniesionej apelacji są w większości niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Z uwagi jednakże na okoliczności,</p>				

w tym wielość
wydanych wcześniej
wobec oskarżonego
wyroków
skazujących, w
ocenie sądu II
instancji w sprawie
niniejszej należało
uwzględnić wniosek
apelującego i
zastosować
instytucję
absorpcyjnego
umorzenia
postępowania,
przewidzianą w art.
11 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 113 §
1 k.k.s., co zostanie
szczegółowo
omówione w
podpunkcie
5.3.1.3.1. niniejszego
uzasadnienia.

W pierwszej
kolejności zatem, w
związku z obranym
przez Sąd Okręgowy
kierunkiem
rozstrzygnięcia, z
uwagi na treść art.
436 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 113 §
1 k.k.s., szczegółowe
odnoszenie się do
podnoszonych przez
skarżącego zarzutów
uznać należy za
zbędne..

Ustosunkowując się
pokrótce do
zawartego w apelacji
zarzutu naruszenia
przez sąd I instancji
art. 193 § 1 k.p.k. w
zw. z art 113 § 1 k.k.s.
stwierdzić należy,
że Sąd Rejonowy,

nie przeprowadzając z urzędu dowodu z opinii biegłego na fakt losowego charakteru gier prowadzonych na zatrzymanych w sprawie urzędzeniach, nie dopuścił się naruszenia wskazanych powyżej przepisów postępowania.

Przepis art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. nakłada na sąd obowiązek zasięgnięcia opinii biegłego w sytuacji, gdy okaże się, że stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Jak podnosi się w orzecznictwie, "opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione".

(Poznań) Sąd Najwyższego z dnia 18 stycznia 2021 roku, sygn. akt III K 145/20). Zdaniem sądu II

instancji,
przeprowadzony
przez
funkcjonariuszy
urzędu celnego w
dniu 15 września
2015 roku
eksperyment
procesowy w
wystarczający
sposób wykazał,
że zatrzymane w
niniejszej sprawie
urządzenia w postaci
automatów służyły
do prowadzenia
gier o charakterze
losowym.
Funkcjonariusze
urzędu celnego,
grając w ramach
owego
eksperymentu na
przedmiotowych
automatach, nie
mieli bowiem
żadnego wpływu na
wynik
poszczególnych gier,
a także nie mogli
przewidzieć ich
końcowego
rezultatu, przy czym
o ewentualnej
wygranej bądź
przegranej
decydował algorytm.
Sam eksperyment
przeprowadzony
został w sposób
nie budzący żadnych
wątpliwości co do
swojej rzetelności
i wiarygodności, a
wyciągnięte wnioski
są logiczne, zgodne
ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a także w

pełni korespondują z opisem przebiegu eksperymentu.

Wbrew zatem twierdzeniom obrońcy oskarżonego, ustalenie, że zatrzymane w niniejszej sprawie urządzenia służyły do prowadzenia gier o charakterze hazardowym, nie wymagało powoływania biegłego o odpowiedniej specjalizacji w celu zasięgnięcia wiadomości specjalnych. W przypadku zrealizowania przesłanek określonych w art. 193 § 1 k.p.k., zasięgnięcie przez sąd opinii biegłego jest oczywiście obligatoryjne.

Jednakże, jak wynika z poczynionych powyżej rozważań, ustalenie losowego charakteru gier prowadzonych na zatrzymanych w sprawie urządzeniach nie wymagało wiadomości specjalnych.

Przesłanki z art. 193 § 1 k.p.k. nie zostały zatem w niniejszej sprawie zrealizowane.

Stwierdzić należy ponadto, że wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Rejonowy dokonał w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, co następnie w należyty sposób uzasadnił. Jak powszechnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, "urządzenie gier hazardowych to ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej liczbie graczy, utrzymywanie automatów w stanie stałej aktywności, umożliwiającym ich sprawne funkcjonowanie, wypłacanie

wygranych, obsługa
urządzeń,
zatrudnienie i
odpowiednie
przeszkolenie
personelu,
zapewniające
graczom możliwość
uczestniczenia w
grze" (I. Zgoliński
[w:] A. Bułat, V.
Konarska-Wrzosek,
T. Oczkowski, I.
Zgoliński, Kodeks
karny skarbowy.
Komentarz, wyd.
II, Warszawa 2021,
art. 107. Zob. też
przykładowo wyrok
Wojewódzkiego
Sądu
Administracyjnego
w Kielcach z dnia
22 września 2016
roku, sygn. akt
II SA/Ke 553/16).
Sąd Okręgowy w
pełni podziela i
przyjmuje za własne
ustalenia sądu I
instancji, z których
w jednoznaczny
sposób wynika, że J.
A., pełniąc funkcję
prezesa zarządu
spółki (...) sp. z
o.o., urządził gry na
automatach, wbrew
uregulowaniom
zawartym w ustawie
z dnia 19 listopada
2009 roku o grach
hazardowych, czym
wyczerpał znamiona
zarzucanych mu
czynów
zabronionych.

Podnoszone przez
obronę zarzuty

obraży prawa materialnego prowadzają się natomiast w swej istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych w następstwie wadliwej oceny dowodów. Nie mogą one zatem skutecznie podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia.

W związku z absorpcyjnym umorzeniem przez sąd II instancji przedmiotowego postępowania, szczegółowe odnoszenie się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu przez Sąd Rejonowy uznac należy za bezprzedmiotowe i przestać jedynie na stwierdzeniu, że zasadnie apelujący podnosi, iż wymierzenie w sprawie niniejszej wobec oskarżonego kary 11 miesięcy pozbawienia wolności jest nieadekwatne do okoliczności sprawy i uwzględnia dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 13 § 1 k.k.s., w sposób nieprawidłowy, co zostanie dokładniej

<p>omówione w podpunkcie 5.3.1.3.1. niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku co do wymiaru kary.</p> <p>Alternatywnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w sprawie na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzuty zaprezentowane przez obrońcę oskarżonego okazały się w większości bezzasadne, wobec czego nie mogły one doprowadzić do uniewinnienia J.</p>			

A. od popełnienia zarzucanego mu czynu bądź też do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Zarzut apelującego dotyczący niewspółmierności kary, a także jego wniosek o zastosowanie wobec J. A. instytucji absorpcyjnego umorzenia postępowania zasługiwały natomiast na uwzględnienie z przyczyn omówionych w podpunkcie 5.3.1.3.1. niniejszego uzasadnienia.

4. **OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5. **ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o umorzenie absorpcyjne przedmiotowego postępowania zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Zgodnie z art. 11 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., postępowanie w sprawie o występki, zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5, można umorzyć, jeżeli orzeczenie wobec oskarżonego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo, a interes pokrzywdzonego</p>			

temu się nie
sprzeciwia.

Za powszechnie
przyjętą linią
orzecniczą
powtórzyć należy,
że "instytucja tzw.
umorzenia
absorpcyjnego na
podstawie art. 11
§ 1 k.p.k. stanowi
odstępstwo od
zasady legalizmu,
gdzie rezygnacja ze
ścigania
podyktowana jest
niemożnością
osiągnięcia
jakiegokolwiek celu
kary za przypisane
przestępstwo ze
względu na znaczącą
dysproporcję
pomiędzy rodzajem i
wysokością kary już
orzeczonej
prawomocnie za
inne przestępstwo
a karą, która
zostałaby orzeczona
w postępowaniu
podlegającym
umorzeniu. Zakłada
się tym samym,
że brak celowości
ukarania sprawcy za
przypisane
przestępstwo może
stanowić
wystarczające
uzasadnienie dla
odstąpienia od
zastosowania
państwowego prawa
karania." (Wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 9 września 2021
roku, sygn. akt I KK
139/20). Ów brak

celowości ukarania sprawcy następuje w sytuacji, gdy kara, która ma zostać orzeczona, byłaby de facto w całości "pochłonięta" przez kary dotychczas orzeczone wobec podsądnego.

Słusznie podnosi się, że "ideą omawianej instytucji jest eliminacja zbędnych kosztów społecznych w sytuacjach, gdy jest oczywiste, że sankcje karne orzeczone w danej sprawie i tak nie będą mogły być faktycznie wyegzekwowane" (S. Steinborn [w:] J. Grajewski, P. Rogoziński, S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el. 2016, art. 11.).

Z informacji uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego, aktualnych na dzień 15 marca 2023 roku, wynika, że wobec J. A. zostały już wydane 84 wyroki skazujące za przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. Słusznie apelujący zauważa przy tym, że w dacie popełnienia przez podsądnego zarzucanego mu w

sprawie niniejszej
czynu, tj. 15 września
2015 roku, nie
był on jeszcze w
ogóle karany. Biorąc
zatem pod uwagę
sposób życia J. A.
przed popełnieniem
czynu zabronionego,
będący jedną z
okoliczności
wymienionych w art.
13 § 1 k.k.s.,
uwzględnianych
przy określaniu
rodzaju i wysokości
wymierzanej kary,
przypuszczać
można, że
wymierzona
oskarżonemu przez
Sąd Rejonowy kara
11 miesięcy
pozbawienia
wolności,
uzasadniana przez
sąd wielokrotną
uprzednią
karalnością,
zostałaby
wyliminowana w
postępowaniu
odwoławczym, jako
zbyt surowa. Nie
sposób
zaakceptować
wymiaru kary
pozbawienia
wolności w
warunkach kiedy
tego rodzaju
zachowania podjęta
w zbliżonym czasie,
także w warunkach
niekaralności
spotkały się z
represją karną o
charakterze
wolnościowym.
Taka ocena

dokonana przez
Sąd Rejonowy w
niemniejszej
sprawie
niewątpliwie
stanowi niczym
nieuzasadnione
odstępstwo od
potrzeby przede
wszystkim
wychowawczego
oddziaływania kary
i prymatu kar
nieizolacyjnych
mających realizować
ten cel. W
związku z tym, w
sprawie niniejszej
zakładać można, że
J. A. ukarany
zostałby wyłącznie
karą grzywny.

Na względzie mieć
należy ponadto,
że oskarżony ma
prawo ubiegać się
o wydanie wobec
niego wyroku
łącznego, łączącego
orzeczone
dotychczas kary. Jak
natomiast stanowi
art. 39 § 1 k.k.s.,
sąd wymierza karę
łączną w granicach
od najwyższej z
kar wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa
skarbowe do ich
sumy, nie
przekraczając
jednak 1080 stawek
dziennych grzywny.
Sąd Rejonowy w
zaskarżonym
wyroku, poza karą
11 miesięcy
pozbawienia

wolności, która, jak już wskazano powyżej, nie ostałaby się w wyroku sądu II instancji, orzekł wobec J. A. również karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 100 złotych każda. Stwierdzić należy przy tym, że ilość i rozmiar dotychczas wymierzonych kar grzywny prowadzi do wniosku, iż dysproporcja pomiędzy orzeczonymi dotychczas karami grzywny a karą grzywny nieprawomocnie orzeczoną w zaskarżonym wyroku jest bardzo duża. Przyjąć można ponadto, że kara grzywny wymierzona przez sąd I instancji w zaskarżonym orzeczeniu zostanie w całości pochłonięta przez wymierzone już kary. Skoro natomiast w realiach przedmiotowej sprawy orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny i tak nie będą mogły być faktycznie wyegzekwowane, to umorzenie absorpcyjne postępowania nie naruszy w żaden

sposób interesu
pokrzywdzonego, tj.
Skarbu Państwa.
Wręcz przeciwnie -
zastosowanie
instytucji
absorpcyjnego
umorzenia
postępowania
skutkować będzie
eliminacją
niepotrzebnych
kosztów
postępowania
obciążających w
istocie podatników ,
których ponoszenie
byłoby całkowicie
bezczelowe.

W ocenie zatem
sądu II instancji,
przesłanki
zastosowania
instytucji
absorpcyjnego
umorzenia
postępowania z art.
11 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 113
§ 1 k.k.s. zostały
zrealizowane. Z
poczynionych
powyżej rozważań
wynika, że orzekanie
wobec J. A.
kary grzywny w
realiach niniejszej
sprawy pozbawione
byłoby jakiegokolwiek
celowości. W
związku z tym,
przedmiotowe
postępowanie
należało umorzyć na
podstawie art. 11 § 1
k.p.k. w zw. z art.
113 § 1 k.k.s.

5-3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt 2. wyroku	Z uwagi na umorzenie absorpcyjne przedmiotowego postępowania, w stosunku do oskarżonego orzec należało przepadek dowodów rzeczowych wskazanych pod pozycją 1,2 oraz 4-7 wykazu dowodów rzeczowych nr 2 (k. 653), na podstawie przepisów przywołanych w punkcie 2. wyroku.		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3. wyroku	<p>Sąd Okręgowy kosztami procesu obciążył Skarb Państwa. Zgodnie bowiem z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Okoliczności przedmiotowej sprawy, w tym przede wszystkim sytuacja materialna J. A., uzasadniały zwolnienie go z ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, pomimo tego, że co do zasady, przy umorzeniu absorpcyjnym, koszty procesu w</p>	

	całości lub w części ponosi oskarżony (art. 632a § 2 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana